

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG

BUREAU & REDACTIE
DRUKKERIJ COLLE
ROULIERENWAL (Stoenderpoort)
— TONGEREN —
Postb. N° 84855. — Telefoon 12.

AANKONDIGINGEN.
Dit blad wordt uitgegeven door de
Sociale Alliantie en Provinciale
Nieuws, volgens overeenkomst.
SMALTE AANKONDIGINGEN:
Van 1 tot 4 regels fr. 2,50
Hoeveel meer fr. 0,75

Internationale Toestand

ALBANIË DOOR ITALIË INGEPALMD.

Naar het voorbeeld van Hitler.

Op Goeden Vrijdag, terwijl gansch de christene wereld den kruisdoof van den Verlosser herdenkt, heeft Mussolini zijne troepen op het kleine Albanië afgestuurd om dit land in te palmen.
Het Albanese leger bood wel is waar wederstand, doch moest alras bezwijken voor de overmacht.
Mussolini voert hier het voorbeeld na van Hitler, die zonder slag of stoot Oostenrijk, Tjecho-Slovakië en het Memelgebied bij Duitschland inlijfde.

Tot hertoe heeft Duitschland het zonder geweld kunnen doen; doch wat zal het zijn bij de eerstkomende gelegenheid?

Wat wordt er van het volkenrecht?

Bestaat er voor die autoritaire landen nog iets dat op volkenrecht gebijkt? De ene landroef volgt op den andere en wat anders dan erf is wordt met geweld onder een of ander voorwendsel ingepalmd.

Nu is weer de kleinste onder de kleine Staten, Albanie, amper een miljoen zielen tellend, onder den voet geopen door een machtig land, dat zijne aanvalspolitiek onder geen stand of van banken steekt.

Niet alleen steelt het ze niet onder stoele en banken, maar alle voorwendsels, zelfs de mee toewaringschijnlijke, zijn goed om de machtgriep te verhoeden.

In Albanie is er geen enkel redelijk argument dat het optreden van Italië kan rechtvaardigen, tenzij het argument van den sterkste.

Bezint Italië op economisch gebied niet van over jaren eene overheerscher de positie? Verklaarde Koning Victor-Emmanuel niet over enkele maanden dat de betrekkingen tusschen beide landen zeer vriendschappelijk waren? Verklaarde Mussolini niet over enkele dagen dat Italië de vrede schijnsbaar nu nauwer wilde toeheven? Men haast ze nu zo nauw toe dat Albanie doodeenvoudig wordt gewurd.

Belachelijke voorwendsels.

Om hunne oerlelijke veroveringspolitiek te rechtvaardigen, komen de totalitaire Staten telkens met de meest belachelijke voorwendsels voor den dag: 'tis alijd het slachtoffer dat wordt afgeschijnd als da d'ogent en 'tis steeds de aanrander, die recht verkrahter, de landroover die de schone rol speelt.

Wil men weten waarom Italië zich op Albanie heeft geworpen? Niet om zijn strategische waarde, niet om zijn sleutelpositie aan den ingang van de Adriatische Zee. Hoogerwaard niet. Wel omdat er Italiaansche levens in gevaar verkeerden, en argument dat wij in den laatsten tijd al wel omdat de dwerg Albanie een aanval zou voorbereiden hebben tegen het machtige Joego-Slavië en dus de goede betrekkingen van dit land met Italië ging verstoren.

Als ze niet iets gekkers konden uitvinden ze zouden niet na'zen het te doen, alhoewel bovenstaande of volstaat.

Kortom, deze ide argumenten als die van Duitschland in Midden-Europa; waanneer ze een land inpalmen dan is het om de bevolking te redden; niet als overweldigers, maar als beschermers.

Gespannen toestand.

De inpalming van Albanie door Italië heeft grootscheooring en een gespannen toestand op internationaal gebied teweeggebragt. In al de landen, België niet uitgezonderd werd de loop der gebeurtenissen met aandacht gevolgd, en was men op alle gebeurtenissen voorbereid.

De regeeringen van Frankrijk en Engeland, zijn tijdens de Paaschdagen zedurig in voel'ing met elkander gebleven en de eene ministerraad vo'gede op de andere. De Engelse Minister Chamberlain, stuurde eene nota aan Mussolini waarin hij ophelderingen vroeg.

In Griekenland is men ook erg ongerust geworden, daar men de meening is toegegaan dat nu d'land aan de beurt zal komen om ingepalmd te worden.

Nederland versterkt zijne grensverdediging.

Bij koninklijk besluit werd Maandagsavond te Den Haag in eene mededeeling verklaard dat de huidige omstandigheden een oorloggevaar inhouden in den zin waarin dit woord in de wettelijke woord-gebruik.

Door d' dekreet wordt het personeel der batajons voor bescherming van de grenzen en de kust, binnengeroepen. Deze oproeping evena's deze verklaring, moeten niet beschouwd worden als de gevolgen van hetgeen er in de laatste dagen is gebeurd, juist de mededeeling versterkt.

In 1938 indere, gericht tot het

derlandsche volk, heeft Minister Colijn volgende verklaring afgelegd, in betrekking met de genomen militaire maatregelen:

— Waartoe deze maatregelen moeten dienen? Het antwoord is eenvoudig, zegde dr. Colijn. Het betreft een zuiveren voorzorgsmaatregel, in verband met den algemeenen toestand in Europa, waar een algemeene onafgebroken internationale spanning blijft heerschen. De Nederlanden heereering is dan ook verplicht er rekening mee te houden, omdat deze spanning zou kunnen ontstaan in vijandelijkheid. Dan moet Nederland bij machte zijn om niet slechts door woorden, maar metterdaad bij te geven van zijn vasten wil, om zijn zelfstandigheid en zijn onafhankelijkheid te handhaven, onder alle omstandigheden en naar alle zijden.

De eerste minister verklaarde verder: — Wij duchten van niemand eenige vijandelijke daad tegenover Nieuw Land, maar tegena's, wij willen duidelijk toonen dat wij gereed zijn om met alle middelen, naar alle zijden en onder alle omstandigheden, onze zelfstandigheid en onafhankelijkheid te handhaven. Maar dan ook dat, en dat alleen.

Voorzorgsmaatregelen in België.

De regeering heeft verscheidene maatregelen getroffen, met het oog op de veiligheid van het land, en daarom werden volgende soldaten onder de wapens geroepen: specialisten van de genie, detachementen van den vernielingsdienst, van het luchtafweergeschut, van het geschut van de forten van Namen en Luik en zekere reserve-officieren, om de kaders van deze eenheden aan te vullen. In totaal bedraagt het aantal opgeroepen vier tot vijf duizend.

De thans getroffen militaire maatregelen, kunnen, naar in officie'e kringen verluidd, niet vergeleken worden bij de voormobilisatie van September '14.

Thans zijn slechts het kader van bijzondere troepen gemobiliseerd geworden, evenals enkele elementen de ons defensief steel moeten aanvullen.

Belgie is bij niet bedreigd, te meer daar het zich buiten de internationale tegenstellingen houdt.

Zekere reserve-officieren vertoegen zich thans bij hun eenheden, om er praktische oefeningen te volgen, welke zij in den loop van het jaar hadden moeten doen.

Oepschelingen zijn voorzien, doch zij zullen zeer beperkt zijn en rekening zal worden gehouden met de economische en handelsbelangen.

De oefeningen van het tweede legerkorps zijn nog niet stopgezet. Het kan zich echter voordoen, dat zekere troepen naar de hun aangewezen stellingen zullen getuud worden, bijaldre de omstandigheden zulke mochten vereischen.

CHAMBERLAIN IN ENGELAND, DALADIER IN FRANKRIJK LEGGEN VERKLARINGEN AF.

Eerste-Minister Chamberlain, in het Lager Huis, te Londen, en Minister Daladier, in de Franse Kamer, hebben Dondersdag verklaringen afgelegd, waarin zij de gedragslijn van Engeland en Frankrijk vaststellen, in het huidige conflict.

Het hoofdakeijke gedeelte van de rede van den Engelschen eerste-minister heeft verband met de houding van Groot-Brittannië ten opzichte van Griekenland en Roemenië.

« De Britsche regeering », aldus de h. Chamberlain, is van oordeel, dat zij een plicht te vervullen en een dienst te bewijzen heeft, door jegens niemand een enkele twiifel te laten bestaan inzake haar standpunt.

Ik neem derhalve deze gelegenheid te baat om te zeggen, dat de regeering er het grootste belang aan heeft, dat het statu quo in de Middellandsche Zee en in het Schiereiland van den Balkan niet zou gewijzigd worden, noch door het geweld, noch door bedreigingen met geweld.

Bijgevolg is de regeering tot het besluit gebracht dat, in geval van een akte, die duidelijk de onafhankelijkheid van Griekenland of van Roemenië zou bedreigen, en waartegen de Griekse of Roemeense regeering weerstand met hun nationale macht zouden nood g'achten, de Engelse regeering zich verplicht zou voe'n onmiddellijk aan de Griekse en Roemeense regeeringen den ganschen steun van haar macht te bieden.

Wat de Britch-Italiaansche overeenkomst betreft, zegde eerste-minister dat hij diep teleurgesteld was over de akte van de Italiaansche regeering, die een schandw heeft geworpen over de oprichting van haar verbindingen.

De eerste-minister is evenwel niet van meening, dat het akkoord thans moet opgezegd worden.

Zijn wensch herhaald tusschen Groot-Brittannië en Italië goede betrekkingen te zien heerschen, voegde M. Chamberlain er bij: « Het is thans vanwege de Italiaansche regeering, dat ik het overtuigd be-

wijs verwacht dat zij mijn wensch deelt. » Van zijnen kant verklaarde M. Daladier, onder andere:

« Ik heb de politiek van Frankrijk bepaald tijdens de rede die ik op 29 Maart voor de radio heb uitgesproken. Ik zegde aldus, dat Europa in alarmtoestand verkeerde en dat Frankrijks vastbesloten den vrede te handhaven in de vrijheid en de eer, eerst zijn eigen land verdedigend met te versterken en een uitdijding moest nastreven van zijn solidariteit met alle volkeren, die besloten zijn zich tegen een aanval te verzetten.

Selentlen hebben wij in dien zin verhandeld. Wij hebben het gedaan zonder voordienomhaal en onder nuttelooze uitdagingen.

Terzelfdertijd hebben wij onze diplomatieke akte voortgezet, noodzakelijk voor het behoud van den vrede, door de versterking van de solidariteit, die ten overstaan van het gemeenschappelijk gevaar, alle landen moet vereenigen, die vast besloten zijn hun vrijheid te vrijwaren.

Wij blijven in bestijnde verbinding met de regeeringen van Groot-Brittannië, de Vergeerige Staten, Rusland, Polen en de Staten van de Balkan-Entente.

Ik heb de overtuiging, dat wij ons deel zullen bereken en dat wij er zullen in gelukken de noodzakelijke samenwerking te bewerkstelligen tusschen alle staten, die er niet aan denken de levensbelangen van eenig volk te bedreiven en die geen enkel aktueel vraagstuk een loyaal onderzoek weigeren en die tevens vast besloten zijn, zich te verzetten tegen elke poging tot overheersing.

Is het noodig er bij te voegen dat onze geheelheid aan Groot-Brittannië en onze oprichte verstandhouding, nooit sterker was dan thans?

De Franse regeering heeft het grootste belang aan het voorkomen van elke, door het geweld of door geweldbedreigingen opgebrachte wijziging van het statu quo in de Middellandsche Zee en in het Balkanschiereiland.

Aan Roemenië en aan Griekenland heeft Frankrijk de bijzondere verzekering gegeven, dat het aan deze beide landen onmiddellijk den steun van zijn macht zou verleen, in geval hun onafhankelijkheid zou bedreigd worden, en zij weer-tend zouden noodig achten.

Frankrijk is vast besloten niet terug te deinken voor geen enkele van de pl'hten, die opgelegd worden voor de vrijwaring van de toekomst van het vaderland.

Eene vredesbondschap van den Paus.

Tusschen al deze oorlogsgeruchten, heeft Z.H. de Paus de stem van den vrede laten hooren.

Ter gelegenheid van het Paaschfeest had in de St-Pieter skerk te Rome, een groote dienst plaats. Het is de eerste maal sinds zijn aanstelling tot Paus, dat Pius XII een officieel de'nt in de Vaticaan-hastiek leidde. Zooda'nder jaar, woende een ontzaglijke menigte de plichtigheid bij.

De Paus heeft ook, ter gelegenheid van Paschen, een boodschap aan de wereld gestuurd.

In deze boodschap wijst de Paus op de groote Vredesbondschap van dit feest.

Maar wat bestaat op het oogenblik in deze wereld?

Een geweld van oproerigheid en ontvreemdheid heerscht in de geesten. Er kunnen in werkelijkheid geen kalme en orde heerschen, wanneer de zoons van één zelfde moeder, verdeeld worden door hevigen partijstrijd en door uiteenlopende belangen; wanneer zoovelen geen werk kunnen vinden, wat hen tot prooi maakt van tegenstrijdig leerstellingen en oproergerichten.

Tusschen de landen ook kan geen vrede blijven heerschen, wanneer de plichtige overeenkomsten en het gegeven wordt de waarde verliezen, die de basis is van het wederzijdsch vertrouwen.

Vrede en rechtvaardigheid moeten evenwel samengaan. Daar een vrede heerschen kan zonder orde en geen orde zonder rechtvaardigheid, eischt deze laatste behooraamheid aan de wettelijke macht.

Zij eischt, dat de wetten zouden opgesteld worden met het oog op het algemeen welzijn, en dat ze ook zouden nageleefd worden. Zij eischt dat de vrijheid en de waardigheid van de men cheid zouden geëerbiedigd worden.

De Boodschap besluit met een algemeen oproep aan de individuen, aan de volkeren, aan de leiders, voor vrede en rechtvaardigheid.

Leest en verspreidt 'DE POSTRIJDER'

— Het oudste weekblad van Limburg —

De Ministerieele crisis

De Heer Pierlot die tijdens de Paaschdagen enige rust genomen had heeft Maandag zijne onderhandelingen, om een nieuw Ministerie samen te stellen, herzet.

M. Pierlot is niet te vinden voor eene tweede se regeering, en zijne positieën stekken om een drie og nab met te lande uit de drie staatspartijen, samen te stellen. Hierbij ontmoet hij een wel de groot te moeijelijkheid, voortvloeiende uit de tegenstrijdige standpunten van de drie partijen die hij gepolst heeft.

Het is zijn voorstel de socialisten die zich halftrig toonen. Deze hebben a tijd maar uitwezen en znder tellen, er nu de gebroeken pitten moeten betaald worden, zijn voor hen alle voorwendsels goed om zich aan de verantwoordelijkheid te onttrekken.

Op de begroet na van 1938 is er een tekort van 1 miljard op die van 1939 ontbrekt er 650 miljoen.

Om dit ontzaglijk tekort te dekken, had Minister Gutt voorgesteld de staatswolden en pensioenen met 5 % te verminderen; doch de socialisten willen daar volstrekt niet van hooren en wegeren hunne medewerking aan elke regeering die zulks aan haar programma zou schrijven. Zij geven de vrede aan en wege te lingen om het tekort aan te vullen.

Verder hebben de socialisten een partij congres bijeen geroepen, dat zal te beelissen hebben of zij ja of neen aan de nieuwere regeering zullen deelnemen.

Eene lijkenkomst bij den Koning.

De Koning heeft Woensdag verscheidene politieke personaliteiten bij paleis ontboden, met het oog op het onderzoek van den toestand.

Van katholieke zijde waren er de Heeren Pierlot, de Schrijver en P.W. Smeets, deze laatste algemeen secretaris van het Algemeen Christen Werkverbond.

Van liberale zijde de Heeren Max. De Veye en Lippens.

Van socialistische zijde de Heeren Spaak en Wauters.

Verder waren er nog drie te minkeeris de h. Georges Janssens, gouverneur van de Nationale Bank, Gutt, minister van Financiën, en Richard, minister van Economische Zaken.

De Koning heeft enkele beginselen uiteengezet die de grondreken moeten uitmaken van het programma der toekomstige regeering.

Na deze lijkenkomst verklaarde M. Pierlot dat de Koning hem opdracht gegeven had te regeering te vormen.

M. Pierlot zal eerst nog enkele personaliteiten tot verschil ende groepen beoorenden, raadplegen alvorens het regeeringprogramma samen te stellen. Hij denkt spoedig tot een oplossing te zullen komen.

GEEN PROVINCIALE KIESWET

Zooda' men weet, hebben wij geen provinciale kieswet. Deze eemte in onze kieswetgeving duurt nu reeds sedert de Grondwetgeving van 1921. Bij deze grondwetgeving werden de vorige kieswetten afgeschaft en vervangen; doch het zuiver algemeen stemrecht voor de Kamers, door het algemeen stemrecht met het vrouwenstemrecht integreen en voor de gemeenten.

Wat de provincie wet betrof, gingen de socialisten die plichtge verbintenissen aan — zelfs bij onderverkiezingen — tegen de algemeene verkiesing in van 1925 een provinciale kieswet te stemmen, eveneens met het vrouwenstemrecht integreen. De katholieken — altijd geedgeloovig in de eerlijkheid van de socialisten — aanvaardden den socialistischen wensch, en het is slechts op de uitdrukkelijke voorwaarde der invoering van het vrouwenstemrecht in de provincie, dat zij het zuiver algemeen stemrecht voor de Kamers aanvaardden.

Maar eens deze wet voor de Kamers gestemd, pleerden de socialisten woordbreuk, verloochenden hun handteeken en weigerden sedertdien handteeking de provinciale kieswet met het vrouwenstemrecht te aanvaarden.

Zoo komt het dat er bij elke algemeene verkiesing een speciale wet voor de provincie moet ingesteld worden, benevande dat de provinciale deeg-kozen worden door het kieskorps van de Kamers.

Dezen keer hebben de Kamers den tijd niet gehad om de kieswet te stemmen, zoodat het onmogelijk was om te procederen te ontbinden, aangezien er geen provinciale kieswet bestaat. En zoo moesten nu de provinciale senatoren gekozen worden door de provincieraden van 1936.

Wij durven nu toch wel hopen dat de nieuwe Kamers in desen zitting een gelegenheid zullen weten te vinden om gansch onze kieswetgeving te herzien en definitief vast te stellen.

Kiesing der Provinciale Senatoren

De Provincieraad van Limburg verzaderde Woensdag in buitengewone zitting onder voorzitterschap van docteur Roeyants.

De raad was voltallig. Er werd kennis gegeven van het ontslag van de h. Dexters en Mondelaers, katholieken, en Hermans (Vlaamsch nationalis) omzings tot volksvertegenwoordiger gekozen.

Na omdereken van de verkiezingsbrieven van hun plaatsvervangers, onderzocht de h. Nartus en Winters (katholieken), en Martens (Vlaamsch nationalis) leidden deze heeren den grondwettelijken eed af.

Vervolgens wordt overgegaan tot de verkiezing van drie provinciale senatoren in vervanging van de h. Janssens (katholieke), Lyens (Vlaamsch nationalis) en Olief (liberaal).

Verder herkozen de h. JANSSENS en VAN HONSEBROUCK, katholieken, met 21 stemmen. De h. LYSENS (Vl. nationalis) werd verkozen met 15 stemmen.

De h. Demarwez, die niet herkozen socialistische senator bij de jongste verkiezingen, behaalt 14 stemmen en wordt dus niet verkozen.

In 1936 werden verkozen een katholiek, een liberaal en een Vlaamsch nationalis. De katholieken waren dus a zetel.

De provincie Limburg telt thans geen enkel socialistisch liberaal of vrijdenkersvertegenwoordiger meer, noch in Kamer, noch in Senaat.

Ook in de andere provincies kwamen de provinciale raden bijeen om hunne senatoren te verkozen.

In het geheel worden, zooda' de Grondwet het voorschrijft, 44 senatoren verkozen, verdeeld als volgt:

15 katholieken, 17 socialisten, 6 liberalen, 3 rexisten en 3 Vlaamsch nationalisten.

Als gevolg dezer kiesing is de getalsterkte der partijen in den Senaat als volgt:

53 katholieken, 22 liberalen, 52 socialisten, 4 rexisten, 11 Vlaamsch nationalisten, 3 communisten.

Katholieken en liberalen behalen dus 75 zetels, te en 70 aan de socialisten, rexisten, Vl. nationalisten en communisten.

Thans moet de Senaat nog aangevuld worden door 22 te opteelen senatoren die door den Senaat zelf worden aangecuid.

Kamer en Senaat

De nieuwe Kamer en Senaat zijn Dondersdag bijgekozen.

Beide verkiezingen werden voorzeten door de ouderdomskings in de Kamer door M. Vulliamy, in den Senaat door M. Laemland.

De zitting van den SENAAT beperkt zich met het beoemene eener commissie van 21 leden, bea's met het onderzoek der geloofsbriefen van de nieuw gekozenen.

De volgende zitting heeft plaats op Dinsdag 18 April.

In de KAMER werden 6 commissien beoemd, g'est met de validatie der gekozenen.

Na een uur schorsing, leidden de verslaggevers hunne beslitten teer, waarbij belangrijke kiezingen werden oedekeurd. De gekozenen der goedgekeurde kiezen leidden vervolgens den grondwettelijken eed af.

Toen de Voorzitter, M. Vulliamy, een Waal, in het Franche vraag aan M. Grammens den eed af te leggen, gebaarde deze zulks niet te verstaan. De Voorzitter herhaalt tot driemaal zijn verzoek, doch M. Grammens verroert niet, terwijl er van overal geroepen, geprotesterd en geflucht wordt.

Ten slotte vraagt M. Lambrechts, secretaris der Kamer, in het Vlaamsch, dat M. Grammens den eed zou afleggen waaraan deze dan eindelijk gevolg geeft.

Opvoeding

ALS KINDEREN WILLEN HELPEN.

« Moeder, mag ik helpen? » Zooda' het meisje van het kleintje maar even boven de tafel steekt, klinkt herhaaldelijk bovenstaande vraag. Kleine meisjes gevoelen zich tot allerlei huishoudelijke werkes agetrokken. Een verstandige moeder zal, zelfs als zo het heel klein is, de handen niet laten vullen met de hand wijzen met een « ge zijt nog veel te klein, ga maar wat spelen »; zij zal de kleine een taak geven, die in overeenstemming is met haar krachten en hardigheid. Wellicht zal de kleine moeten begripen met te leeren meerdere zelfredigheid te krijgen, omziet dingen die haar persoonlijk betreffen.

Zij moeten weten dat en wat het moet.